

sygn. akt III.K.171/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Kurowski

Protokolant: Beata Wojno

w obecności prokuratora: Ewy Minor – Olszewskiej

po rozpoznaniu dnia 17.12.2015 r. sprawy

L. K., syna A. i A. z d. H., ur. (...) w B.

Skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 6 września 2012 r. w sprawie o sygn. akt **XV K 783/12** za dwa przestępstwa:

a) popełnione w dniu 1.12.2010 r. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., gdzie na podstawie 278 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz

b) popełnione w okresie od 4.10.2011 r. do 10.11.2011 r. z art. 245 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., gdzie na podstawie art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata oddając go w tym czasie pod dozór kuratora; orzeczono obowiązek naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach sądowych. Postanowieniem z dnia 7.04.2014 r. (sygn. akt XV Ko 275/14) Sąd Rejonowy w Białymstoku zarządził ww. karę do wykonania.

Postanowieniem z dnia 20 maja 2014 r. (sygn. akt XV Ko 731/14) Sąd Rejonowy w Białymstoku na podstawie art. 4 § 2 k.k. w zw. z art. 50 ust 1 ustawy z dnia 27.09.2013 r. z zmianie ustawy kodeks karny i kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw zamienił karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.

2. **Sądu Rejonowego w Białymstoku** z dnia 1 października 2012 r. sprawie o sygn. akt **XV K 56/10** za popełnione w dniu 31.05.2009 r. trzy przestępstwa:

a) z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

b) z art. 158 § 1 k.k. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

c) z art. 190 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata oddając w tym czasie skazanego pod dozór kuratora; orzeczono obowiązek naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach sądowych. Postanowieniem z dnia 7.04.2014 r. (sygn. akt XV Ko 274/14) Sąd Rejonowy w Białymstoku zarządził ww. karę do wykonania.

3. Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 27 sierpnia 2015 r. w sprawie **sygn. akt III K 70/15** za popełnione w dniu 2.12.2013 r. dwa przestępstwa:

a) z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności

b) z art. 190 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; orzeczono o obowiązku naprawienia szkody oraz kosztach sądowych.

I. Na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 4 k.k. łączy opisaną w punkcie 1.b. karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z opisaną w punkcie 2 łączną karę 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz z opisaną w punkcie 3 łączną karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności i orzeka wobec skazanego Ł. K. łączną karę 5 (pięciu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W pozostałej części wyroki opisane w punktach 1, 2, 3 pozostawia do odrębnego wykonania.

III. Na podstawie art. 577 k.p.k. zalicza skazanemu na poczet orzeczonej w pkt I - szym kary łącznej okres rzeczywistego pozbawienia wolności ze sprawy XV K 56/10 Sądu Rejonowego w Białymstoku - od dnia 31 maja 2009 r. do dnia 10 sierpnia 2009 r.

IV. Zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów sądowych.

Sygn. akt K 171/15

UZASADNIENIE

Ł. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

4. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 6 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt XV K 783/12 za dwa przestępstwa:

a) popełnione w dniu 1 grudnia 2010 roku z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., gdzie na podstawie 278 § 1 k.k. wymierzono mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz

b) popełnione w okresie od 4 października 2011 roku do 10 listopada 2011 roku z art. 245 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., gdzie na podstawie art. 245 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata oddając go w tym czasie pod dozór kuratora; orzeczono obowiązek naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach sądowych. Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2014 roku (sygn. akt XV Ko 275/14) Sąd Rejonowy w Białymstoku zarządził ww. karę do wykonania.

Postanowieniem z dnia 20 maja 2014 roku (sygn. akt XV Ko 731/14) Sąd Rejonowy w Białymstoku na podstawie art. 4 § 2 k.k. w zw. z art. 50 ust 1 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy kodeks karny i kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw zamienił karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.

5. Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 1 października 2012 roku sprawie o sygn. akt XV K 56/10 za popełnione w dniu 31 maja 2009 roku trzy przestępstwa:

a) z art. 158 § 1 k.k. na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

b) z art. 158 § 1 k.k. na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

c) z art. 190 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 (cztery) lata oddając w tym czasie skazanego pod dozór kuratora; orzeczono obowiązek naprawienia szkody oraz rozstrzygnięto o kosztach sądowych. Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2014 roku (sygn. akt XV Ko 274/14) Sąd Rejonowy w Białymstoku zarządził ww. karę do wykonania.

6. Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 27 sierpnia 2015 roku w sprawie sygn. akt III K 70/15 za popełnione w dniu 2 grudnia 2013 roku dwa przestępstwa:

a) z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności

b) z art. 190 § 1 k.k. na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. orzeczono łączną karę 3 (trzech) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności; orzeczono o obowiązku naprawienia szkody oraz kosztach sądowych.

W dniu 22 października 2015 roku obrońca skazanego złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego i objęcie węzłem kary łącznej jednostkowej kary wymierzone Ł. K. wyrokami w sprawach: Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. akt III K 70/15, Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt XV K 783/11 oraz Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt XV K 56/10 przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Obrońca w swym piśmie wskazał, iż skazany nie sprawia żadnych problemów i cieszy się dobrą opinią w jednostce penitencjarnej, w której przebywa.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek obrońcy skazanego co do zasady zasługiwał na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się, jeżeli zachodzą warunki do wymierzenia kary łącznej. Warunki wydania wyroku łącznego określa przepis art. 85 k.k. Zgodnie z nim Sąd orzeka karę łączną, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Nadto podstawą orzeczenia kary łącznej nie mogą być kary niepodlegające wykonaniu (art. 85 § 2 k.k.), uwzględniając w tej mierze odstępstwo ustanowione na rzecz kar pozbawienia wolności orzeczonych z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, oraz kary orzeczone za przestępstwa popełnione w trakcie wykonywania innej kary (art. 85 § 3 k.k.). Zważywszy na fakt, iż ostatni z podlegających łączeniu wyroków został wydany i uprawomocnił się po dacie 1 lipca 2015 roku, toteż zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r. poz. 396) zastosowanie w tym przypadku znalazły regulacje rozdziału IX kodeksu karnego dotyczące łączenia kar i środków karnych w obecnie obowiązującym kształcie tj. nadanym nowelizacją, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 roku.

W niniejszej sprawie rozpatrzono trzy wyroki orzeczone wobec Ł. K.. Pierwszym z nich, to jest wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 6 września 2012 roku w sprawie o sygn. akt XV K 783/12, wymierzono Ł. K. karę 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyn popełniony w dacie 1 grudnia 2012 roku oraz karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za czyny popełnione w okresie od dnia 4 października 2011 roku do dnia 10 listopada 2011 roku. Za powyższe czyny wymierzono karę łączną w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, z tym że wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata, oddając Ł. K. w tym czasie pod dozór kuratora, zaś w dniu 7 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Białymstoku postanowieniem zarządził ww. karę do wykonania. Postanowieniem z dnia 20 maja 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XV Ko 731/14 Sąd Rejonowy w Białymstoku na podstawie art. 4 § 2 k.k. w zw. z art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 27 września 2013 roku o zmianie ustawy kodeks karny i kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw zmienił powyższą karę 4 miesięcy pozbawienia wolności na karę 30 dni aresztu. Uznając tym samym, iż czyn ten z uwagi na zmianę przepisów kodeksu karnego stanowi wykroczenie opisane w art. 119 § 1 k.w. Toteż przy ocenie zasadności połączenia wymienionych we wniosku obrońcy skazanego kar i wymierzenia kary łącznej, Sąd pominął tę karę, jako że kary wymierzone za wykroczenia nie podlegają łączeniu z karami wymierzonymi za przestępstwa. Drugim wyrokiem Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 1 października 2012 roku sąd wymierzył Ł. K. za trzy przestępstwa popełnione w dniu 31 maja 2009 roku kary: 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, 4 miesięcy pozbawienia wolności, 3 miesięcy pozbawienia wolności. Wobec Ł. K. orzeczono karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata, oddając w tym czasie skazanego pod dozór kuratora. Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XV Ko 274/14 Sąd Rejonowy w Białymstoku zarządził ww. karę do wykonania. Trzecim zaś wyrokiem Sądu Okręgowego w Białymstoku wydanym w dniu 27 sierpnia 2015 roku w sprawie o sygn. akt III K 70/15 wymierzono Ł. K. za dwa przestępstwa popełnione w dniu 2 grudnia 2013 roku kary 3 lat pozbawienia wolności i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż wszystkie wyżej wymienione kary za popełnione przez Ł. K. przestępstwa są karami jednego rodzaju, i wszystkich tych przestępstw dopuścił się on w czasie, w którym kary te nie były wykonywane. To zaś uzasadnia ich połączenie i wymierzenie kary łącznej. Na gruncie art. 85 § 2 k.k. w kształcie obowiązującym po dniu 1 lipca 2015 roku radykalnej zmianie uległa kwestia podstawy orzeczenia kary łącznej i w świetle tejże nowelizacji podstawą orzeczenia kary łącznej mogą być nie tylko jak dotychczas kary jednostkowe wymierzone za przestępstwa, lecz również kary łączne. Nadto stosownie do treści art. 85 § 2 k.k. rozciągnięcie kary łącznej na całą kryminalną działalność sprawcy zostało przecięte warunkiem, zgodnie z którym kara łączna może obejmować tylko kary podlegające wykonaniu. Instrumentem w pewnej mierze ograniczającym łączenie kar jednorodząjowych lub innych podlegających łączeniu jest art. 85 § 3 k.k., wedle którego podstawą orzeczenia jednej kary łącznej nie może być kara wymierzona za przestępstwo popełnione po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania innej kary podlegającej łączeniu z karą wykonywaną w chwili popełnienia przestępstwa, lub karą łączną, w skład której wchodzi kara, która była wykonywana w chwili popełnienia czynu. Jak wskazano w uzasadnieniu ustawy nowelizującej treść art. 85 k.k., przepis ten ma na celu przeciwdziałanie sytuacjom, kiedy to skazany na jednostkową lub łączną karę pozbawienia wolności, zbliżając się do górnej granicy zagrożenia, tuż przed zakończeniem wykonywania aktualnej kary mógłby popełnić przestępstwa o znacznej społecznej szkodliwości i liczyć na to, że zgodnie z literą obowiązującego prawa kary za te przestępstwa wymierzone w ogóle lub w minimalnym stopniu wpłynęłyby na rozmiar kary pozostającej mu jeszcze do odbycia, zważywszy na niemożność przekroczenia górnej granicy rodzajowej kary. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż możliwym jest przyjęcie jako podstawy orzeczenia kary łącznej kombinacji kar łącznych i kary jednostkowej, wymierzonych skazanemu za popełnione przestępstwa, to jest: łącznej kary w wymiarze 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, łącznej kary w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Każda ze wskazanych powyżej kar podlega wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 k.k. Wskazać nadto należy, iż skazany przebywa w jednostce penitencjarnej od dnia 29 kwietnia 2015 roku, odbywając karę pozbawienia wolności orzeczoną w sprawie o sygn. akt XV K 56/10, a w dacie popełnienia któregośkolwiek z analizowanych w niniejszej sprawie czynów postępowanie wykonawcze nie zostało rozpoczęte. Powyższe prowadzi do wniosku, iż połączenie łącznej kary w wymiarze 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt XV K 56/10, łącznej kary w wymiarze 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności

orzeczonej w sprawie o sygn. akt III K 70/15 oraz kary 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie o sygn. akt XV K 783/12 w świetle przepisu art. 85 k.k. jest zasadne.

Podstawą wymiaru kar łącznych orzeczonych niniejszym wyrokiem był art. 86 § 1 k.k., który wyznacza granice jej wysokości, obowiązujące przy wydaniu wyroku łącznego. Na mocy tego przepisu możliwym było orzeczenie kary łącznej w wymiarze nie niższym niż najsurowsza z orzeczonych za poszczególne przestępstwa kar (granica dolna), lecz nie wyższym niż ich suma, tym samym nie przekraczając granicy 20 lat pozbawienia wolności (granica górna). Zgodnie z ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015r. poz. 396) górna granica została podwyższona z lat 15 do lat 20. W niniejszej sprawie Sąd zastosował zasadę asperacji przy wymiarze kary łącznej, z tym że bliżej zasady kumulacji aniżeli absorpcji. Granice kary łącznej wynosiły od 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności do 6 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności. Zaznaczyć jeszcze w tym miejscu należy, że ww. górna granica możliwej do wymierzenia kary łącznej wskazuje, iż ustawa wcześniej obowiązująca nie była względniejsza w tej sprawie skoro istniała możliwość orzeczenia jej wyłącznie w tym wymiarze.

Wskazać należy, iż Sąd przy ustalaniu wymiaru kary łącznej może zastosować jedną z trzech dostępnych metod: absorpcji, kumulacji, asperacji. Istotą metody absorpcji jest maksymalne obniżenie wymiary kary do wysokości najwyższej z wymierzonych wobec skazanego kar. Stosowanie tej metody winno mieć miejsce w sprawach dotyczących sprawców najlepiej ocenianych, których proces resocjalizacji jest wysoce zaawansowany. Kolejna metoda – kumulacji polega na zsumowaniu wszystkich wymierzonych wobec skazanego kar podlegających łączeniu. Metoda ta znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy skazany jest zdeprawowany, nie ma co do niego żadnej pozytywnej prognozy i w konsekwencji nie ma podstaw, by stosować instytucje mające na celu ułatwienie zakończenia kary. Metoda asperacji jest niejako metodą pośrednią, łączącą w sobie elementy dwóch pozostałych. Jest to metoda preferowana zarówno na gruncie doktryny, jak też orzecznictwa, zaś pozostałe metody dają się zastosować jedynie w wyjątkowych sytuacjach (A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku sygn. akt Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, sygn. akt II AKa 339/03).

Nadmienić należy, iż przy orzekaniu w przedmiocie kary łącznej Sąd zobligowany jest kierować się dyrektywami jej wymiaru wskazanymi w treści art. art. 85a k.k. Dotyczą one elementów związanych z osobą sprawcy, nie zaś elementów bezpośrednio powiązanych z czynem, jako że kara łączna jest instrumentem korzystniejszej wpływającym na sytuację skazanego względem sumy kar jednostkowych. Niemniej jednak podzielić należy pogląd wyrażony w tej materii w orzecznictwie Sądu Najwyższego, zgodnie z którym przy wymiarze kary łącznej Sąd winien uwzględnić związki podmiotowe i przedmiotowe oraz czasowe, zachodzące pomiędzy poszczególnymi czynami, co w poważnej mierze winno decydować o zastosowaniu w mniejszym lub większym stopniu zasady absorpcji lub kumulacji (tak m.in. wyrok SN z 25 października 1983 roku OSN KW 1984, z.5-6, poz.65, wyrok z 11 lutego 1976 roku OSN KW 1976,z.10-11,poz.128).

Toteż przyjąć należało, iż im ściślejsze są powiązania pomiędzy przestępstwami, jakich dopuścił się skazany, tym w szerszym zakresie wymiar kary łącznej winien uwzględnić zasadę absorpcji. Natomiast konsekwencją istnienia luźniejszych powiązań jest uwzględnienie przy wymiarze kary łącznej w większym stopniu zasady kumulacji, czyli sumowania kar. W aspekcie przedmiotowym związek przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych czynów jak tożsamość pokrzywdzonych, rodzaj naruszonych dóbr prawnych, sposób działania sprawcy, związki czasowe itd., w aspekcie podmiotowym chodzi natomiast o motywów bądź pobudki, jakimi kierował się sprawca, podobieństwo rodzajów winy, zamiarów itd. (tak: Wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 28 lutego 2012 roku, sygn. akt II AKa 10/2012).

Odnosząc się do wniosku obrońcy skazanego w zakresie zastosowania zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej należy wskazać, iż jest on bezpodstawny. Jak wyżej wskazano, zastosowanie tej zasady ma miejsce jedynie wyjątkowo, w sytuacji, gdy przemawiają za tym dyrektywy prewencji ogólnej i indywidualnej, a związki podmiotowo – przedmiotowe zachodzące pomiędzy poszczególnymi przestępstwami dają się zdefiniować jako ściśle.

Rozważając okoliczności dotyczące oceny związków przedmiotowych i podmiotowych, Sąd dostrzegł między czynami, których dopuścił się Ł. K. związki dające się określić jako odległe. Oceniając związki przedmiotowe poszczególnych czynów, których dopuścił się skazany wskazać należy, iż nie zachodzi w tej mierze tożsamość pokrzywdzonych, a poszczególne czyny wymierzone zostały przeciwko różnym kręgom podmiotów. Nadto za oceną związków przedmiotowych jako odległych przemawia rodzaj naruszonych dóbr. Czyny, za które wymierzone zostały kary podlegające łączeniu skierowane były przeciwko takim dobrom jak: życie i zdrowie, mienie, wolność, Wymiar Sprawiedliwości. Związki czasowe pomiędzy poszczególnymi czynami również oceniono jako odległe, albowiem popełniane były one w odstępach kilkunastu- i kilkudziesięciomiesięcznych odpowiednio w latach 2009, 2011, 2013. Analizując natomiast związki podmiotowe wskazać należy, iż czyny, za które wymierzono karę w sprawie o sygn. akt XV K 783/12, powiązane są bliskim związkiem podmiotowym, jako że drugi z nich, to jest czyn z art. 245 k.k., stanowił bezprawnie podjętą próbę uchronienia się od odpowiedzialności karnej za pierwszy z nich, to jest czyn z art. 157 § 2 k.k. Czyny ustalone wyrokiem w sprawie o sygn. akt III K 70/15, to jest czyny z art. 280 § 2 k.k. oraz z art. 190 § 1 k.k., zostały popełnione z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. Natomiast czyny ustalone w wyroku w sprawie XV K 56/10, to jest czyny z art. 190 § 1 k.k. oraz 158 § 1 k.k., zmierzały do wywołania stanu obawy i zagrożenia, a następnie realizacji uprzednio kierowanych wobec osób poszkodowanych gróźb. Mając na względzie powyższe zaznaczyć należy, iż czyny, których dopuścił się Ł. K., ustalone wyrokami w sprawach Sądu Okręgowego w Białymstoku o sygn. akt III K 70/15, Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt XV K 783/11 oraz Sądu Rejonowego w Białymstoku o sygn. akt XV K 56/10, znamionują odległe związki przedmiotowo – podmiotowe, toteż zastosowanie zasady pełnej absorpcji w świetle powyższych ustaleń jest całkowicie niezasadne, tym bardziej, że stosowanie zasady absorpcji jest działaniem wyjątkowym, którego powyższe okoliczności w żadnym stopniu nie uzasadniają.

Na wymiar kary łącznej niewątpliwie wpływa również proces resocjalizacji skazanego. Treść opinii penitencjarnej skazanego nie pozwala na ocenę procesu resocjalizacji jako zaawansowanego, daje się on raczej sklasyfikować jako środkowe jego stadium. Skazany deklaruje przynależność do podkultury przestępczej, nie pracuje i nie wykazuje zainteresowania podjęciem zatrudnienia. Wykazuje właściwe postawy w kontaktach z przełożonymi, w stopniu dostatecznym przestrzega ustalonego porządku, a jego stosunki ze współosadzonymi dają się określić jako poprawne. W okresie izolacji począwszy od dnia 29 kwietnia 2015 roku nie był karany dyscyplinarnie, był zaś dwukrotnie regulaminowo nagradzany za dobre zachowanie.

W konsekwencji powyższego należy wskazać, iż wniosek obrońcy skazanego w zakresie zastosowanie zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej jest bezpodstawny. Ł. K. był kilkakrotnie skazany za przestępstwa różnej kategorii, co niewątpliwie uniemożliwia zastosowanie w niniejszej sprawie wnioskowanej metody. Nadto w procesie resocjalizacji nie wykazuje na tyle aktywnej postawy, by możliwym było zastosowanie przy wymiarze kary łącznej metody pełnej absorpcji. Zważywszy na liczbę skazań Ł. K., jednoczesny brak ścisłych powiązań przedmiotowo – podmiotowych pomiędzy czynami, których się dopuścił oraz wątpliwą ocenę procesu resocjalizacji zasadnym jest zastosowanie metody asperacji, która – mając na względzie okoliczności niniejszej sprawy – nie będzie instrumentem prowadzącym do nadmiernego premiowania skazanego, jak też jego zbędnej represji. Analiza przesłanek dopuszczalności wymierzenia kary łącznej oraz okoliczności wpływających na jej wymiar doprowadziła Sąd do przekonania, iż w niniejszej sprawie kara łączna w wymiarze 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona z zastosowaniem metody asperacji jest zasadna, albowiem nie narusza zasady racjonalności wymiaru kary i humanitaryzmu stosowania kar i środków karnych, tym samym również nie zmierza do nadmiernego i nieuzasadnionego premiowania skazanego.

W pozostałych zakresie wyroki podlegające łączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania.

Zgodnie z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej kary łącznej wskazanej w punkcie I wyroku zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności ze sprawy XV K 56/10 Sadu Rejonowego w Białymstoku – od dnia 31 maja 2009 roku do dnia 10 sierpnia 2009 roku.

W oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił skazanego od kosztów sądowych związanych z wydaniem wyroku łącznego, uznając, iż jego sytuacja materialna uniemożliwi mu ich uiszczenie. Skazany od 2015 r. przebywa w jednostce penitencjarnej i nie pozostaje w stosunku zatrudnienia.